

Cauza C-592/19**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

2 august 2019

Instanța de trimitere:Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n.º 05 de Barcelona
(Spania)**Data deciziei de trimitere:**

15 iulie 2019

Reclamant:

SI

Pârâtă:

Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Obiectul procedurii principale

Procedura principală are ca obiect respingerea unei cereri de acordare a statutului de rezident pe termen lung unui resortisant al unei țări terțe, ca urmare a existenței unor antecedente penale.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Cererea de decizie preliminară se întemeiază pe articolul 267 TFUE.

Obiectul cererii de decizie preliminară constă, în esență, în stabilirea aspectului dacă interpretarea efectuată de Tribunal Supremo [Curtea Supremă] cu privire la legislația națională privind acordarea statutului de rezident pe termen lung, interpretare conform căreia existența unor antecedente penale constituie un motiv suficient pentru a refuza acordarea statutului respectiv fără a fi necesar să se țină seama de alți factori, este compatibilă cu Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, în special cu articolul 4 și cu articolul 6 alineatul (1) din aceasta.

Întrebarea preliminară

Articolul 4 și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2003/109/CE trebuie interpretate în sensul că un antecedent penal de orice natură constituie un motiv suficient pentru a refuza accesul la statutul de rezident pe termen lung, fără a fi necesar să se aprecieze durata șederii și existența unor legături cu țara de reședință?

Dispoziții de drept al Uniunii invocate

Dispoziții de drept al Uniunii

Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (denumită în continuare „Directiva 2003/109”): considerentele (4), (6) și (8) și articolul 1, articolul 4, articolul 6, în special alineatul (1), și articolul (7).

Jurisprudența Uniunii

Hotărârea din 26 aprilie 2012, Comisia/Țările de Jos, C-508/10, EU:C:2012:243, punctele 65 și 75.

Hotărârea din 18 octombrie 2012, Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, punctele 44 și 45.

Dispoziții de drept național invocate

Dispoziții de drept național

Legea organică 4/2000 din 11 ianuarie 2000 privind drepturile și libertățile străinilor din Spania și integrarea lor socială (denumită în continuare „LO 4/2000”): articolul 32, în special alineatele 1 și 2.

Decretul regal 557/2011 din 20 aprilie 2011 privind aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a [LO 4/2000], astfel cum a fost modificată prin Legea organică 2/2009 (denumit în continuare „RD 557/2011”): articolul 148 alineatul 1 și articolul 149 alineatul 2 litera f) și alineatul 3.

Jurisprudență națională

Hotărârea Tribunal Supremo [Curtea Supremă] din 5 iulie 2018 (nr. 1150/2018), conform căreia simpla existență a unui antecedent penal determină prin ea însăși respingerea cererii de acordare a statutului de rezident pe termen lung.

Hotărârea Tribunal Constitucional [Curtea Constituțională] nr. 201/2016 din 28 noiembrie 2016 (citată indirect, în hotărârea Tribunal Supremo [Curtea Supremă])

menționată anterior), care analizează aprecierea a diverse împrejurări în cazul expulzării pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La 24 septembrie 2017, SI, titular al unui permis de ședere și de muncă în calitate de lucrător salariat, a solicitat acordarea statutului de rezident pe termen lung. SI era angajat cu un contract de muncă pe durată nedeterminată și era înregistrat în sistemul de securitate socială, la care a cotizat timp de 3 ani, 4 luni și 12 zile, potrivit unui certificat privind activitatea profesională din 3 ianuarie 2018.
- 2 În cursul procedurii, Dirección General de Policía [Direcția Generală a Poliției] a emis un raport negativ bazat pe un arest survenit în anul 2013 în Barcelona pentru fals în înscrieri, fără a efectua nicio investigație suplimentară pentru a stabili dacă acest arest a condus la o urmărire penală. Potrivit certificatului emis de Registro Central de Penados [Registrul Central al Cazierului Judiciar], SI a fost condamnat printr-o hotărâre din 17 octombrie 2016 ca autor al unei infracțiuni de fals în acte publice la pedeapsa cu închisoarea de 11 luni pentru fapte comise în anul 2011. Pedeapsa cu închisoarea a fost suspendată pentru o perioadă de 2 ani începând de la data hotărârii, astfel încât remiterea definitivă a pedepsei trebuia să se producă la 17 octombrie 2018.
- 3 Printr-o decizie din 30 octombrie 2017, Subdelegación del Gobierno en Barcelona [Subdelegația Guvernului în Barcelona] a refuzat acordarea statutului de rezident pe termen lung solicitată de SI, bazându-se pe raportul negativ anterior al poliției și pe existența unor antecedente penale care pot constitui cauză de expulzare conform articolului 57 alineatul 2 din LO 4/2000. SI a formulat un recurs ierarhic împotriva acestei decizii, care a fost respins prin decizia din 13 martie 2018.
- 4 SI a formulat împotriva acestei din urmă decizii o acțiune în contencios-administrativ care se află la originea prezentei trimiteri preliminare.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

- 5 Înainte de a se pronunța, instanța de trimitere a ascultat părțile cu privire la posibilitatea de a adresa o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene. Reclamantul nu s-a exprimat în această privință, iar pârâta, Subdelegación del Gobierno [Subdelegația Guvernului], s-a opus, susținând că era vorba despre o chestiune deja soluționată.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

REGLEMENTAREA ÎN DREPTUL SPANIOL

- 6 Articolul 32 din LO 4/2000 prevede că au drept de ședere pe termen lung persoanele care dovedesc o ședere temporară neîntreruptă în Spania timp de 5 ani

și care îndeplinesc condițiile stabilite de lege. La rândul său, articolul 149 alineatul 2 litera f) din RD 557/2011 prevede că cererea de acordare a statutului de rezident pe termen lung trebuie însoțită de un certificat de cazier judiciar în care să nu existe condamnări pentru infracțiuni prevăzute de ordinea juridică spaniolă.

DISCREPANȚE ÎN JURISPRUDENȚĂ ȘI HOTĂRÂREA TRIBUNAL SUPREMO [CURTEA SUPREMĂ] DIN 5 IULIE 2018 (NR. 1150/2018)

- 7 Legislația națională prezentată a dat naștere unor interpretări divergente realizate de instanțele spaniole. În esență, existau patru abordări contradictorii: una de natură mecanică, constând în respingerea pur și simplu a permisului în cazul existenței unor precedente penale; alta de natură apreciativă, care implica o examinare personalizată a situației solicitantului, ceea ce presupunea efectuarea unei aprecieri privind faptele și condamnările care îl vizau, cu scopul de a determina dacă acestea reprezentau, la momentul obținerii permisului, o amenințare reală, actuală și suficient de gravă care afectează un interes fundamental al societății, și altele considerau ca nu este necesar să se examineze precedentele penale ale solicitanților, întrucât nu era vorba despre o condiție privind acordarea permisului.
- 8 Hotărârea Tribunal Supremo [Curtea Supremă] din 5 iulie 2018 (nr. 1150/2018) a fost pronunțată cu privire la această chestiune și a statuat că simpla existență a unui precedent penal determină prin ea însăși respingerea cererii de acordare a statutului de rezident pe termen lung.
- 9 Instanța respectivă a considerat că faptul că articolul 149 alineatul 2 litera f) din Decretul regal nr. 557/2011 prevede prezentarea unui certificat de cazier judiciar în care să figureze condamnările pentru infracțiuni prevăzute în ordinea juridică spaniolă stabilește o cerință privind lipsa precedentelor penale. Aceasta a statuat că nu este coerent ca, în vederea acordării permisului de ședere temporară, să se impună lipsa precedentelor penale, și, cu toate acestea, cerința respectivă să nu fie obligatorie pentru obținerea unui statut mai avantajos. A considerat, de asemenea, că interpretarea respectivă nu este contrară Directivei 2003/109 și a concluzionat că resortisanții țărilor terțe care doresc să dobândească și să își mențină statutul de rezident pe termen lung nu trebuie să reprezinte o amenințare pentru ordinea publică sau securitatea publică, situații în care poate fi inclusă existența precedentelor penale. Instanța respectivă a constatat, pe baza jurisprudenței Tribunal Constitucional [Curtea Constituțională] și a modului de redactare a dispozițiilor referitoare la expulzarea rezidenților pe termen lung, că, deși în această din urmă situație este obligatoriu să se aprecieze o serie de circumstanțe, aprecierea respectivă nu este prevăzută în mod expres în cazul acordării permisului de ședere pe termen lung și a statuat că este oportună o mai mare rigoare în ceea ce privește cerințele și condițiile necesare pentru obținerea calității de rezident pe termen lung decât în ceea ce privește expulzarea străinilor care aveau deja această calitate.

OBSERVAȚIILE INSTANȚEI DE TRIMITERE

- 10 Instanța de trimitere consideră că există o contradicție evidentă între Directiva 2003/109 și legislația spaniolă, care a fost evidențiată de interpretarea efectuată cu privire la aceasta de către Tribunal Supremo [Curtea Supremă] în hotărârea nr. 1150/2018 menționată anterior.
- 11 Potrivit acesteia, hotărârea nr. 1150/2018 a Tribunal Supremo [Curtea Supremă] acordă o protecție sporită rezidenților pe termen lung, iar nu solicitanților de rezidență pe termen lung, fără a ține seama de faptul că criteriul principal pentru acordarea statutului de rezident pe termen lung trebuie să fie rezidența, astfel cum enunță considerentul (6) al Directivei 2003/109. Deși articolul 6 din directiva menționată reglementează posibilitatea de a refuza acest statut din motive privind ordinea publică sau securitatea publică, articolul respectiv precizează de asemenea că, în acest scop, statul membru ține seama de gravitatea sau natura infracțiunii contra ordinii publice sau securității publice sau de pericolul pe care îl reprezintă persoana respectivă, luând în același timp în considerare durata șederii și existența unor legături cu țara de reședință.
- 12 Totuși, interpretarea realizată de Tribunal Supremo [Curtea Supremă] decurge din prevalența pe care directiva o acordă rezidenței și stabilește un criteriu de excludere: orice antecedent penal, prin urmare, pentru o infracțiune fie gravă, fie mai puțin gravă, fie minoră, și fără a efectua nicio apreciere a celorlalte circumstanțe personale ale solicitantului, astfel cum prevede articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/109, impune respingerea cererii de rezidență pe termen lung.
- 13 În consecință, instanța de trimitere consideră că, dacă se aplică reglementarea națională potrivit interpretării date prin hotărârea nr. 1150/2018 a Tribunal Supremo [Curtea Supremă], nu poate fi realizată nicio apreciere a situației personale și legate de integrarea în muncă a solicitantului, nici a stadiului în care se află executarea pedepsei (suspendată sau finalizată), nici a infracțiunii comise, nici a celorlalte circumstanțe, atât timp cât antecedentele penale nu au fost radiate din cazierul judiciar.